

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 815/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20.10.2022 roku wydany w sprawie VII K 425/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. Ł.	Wynajęty przez oskarżonego detektyw w osobie R. G. ustalił, iż pokrzywdzona miała „jakiś” kontakt z M. B. (1) w okresie czasu od 7 marca 2022r. do 7 kwietnia 2022r. Nie ustalił iż kontakt ten miał charakter intymny. M. B. (1) jest znajomym pokrzywdzonej z czasów szkolnych, twierdzi, iż z pokrzywdzoną nie łączył go żaden romans, a jedynie rozmowy związane z wynajęciem jej mieszkania, do którego ostatecznie nie doszło.. ustalił	Zeznania R. G. Zeznania M. B. (1)	k.196 k.196

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	- zeznania: R. G. i M. B. (1)	Sąd odwoławczy dał wiarę zeznaniom świadków, którzy zostali przesłuchani w toku postępowania odwoławczego na okoliczność ustaleń – jak w punkcie 2.1.1.1. W tym zakresie zeznania świadków są zgodnie z innymi dowodami, którymi słusznie przyznano walor wiarygodności, a także nie stoją one w sprzeczności z nieosobowym materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. R. G. potwierdził spotkania pokrzywdzonej ze		

świadkiem M. B..
Nie znał charakteru
tych spotkań.
Niewątpliwie
natomiast, co
wynika z akt
spraw oskarżony
podejrzał żonę
– pokrzywdzoną o
romans z M. B.. To z
tego powodu m.inn.
wynajął prywatnego
detektywa. W toku
postępowania
odwoławczego
potwierdziły się
jakieś kontakty
(odwiedziny)
pokrzywdzonej z
w/w osobą, ale
już po dacie
przedmiotowego
czynu.

W ocenie świadka
M. B. jego kontakty
z pokrzywdzoną
miały charakter
tylko „zawodowy”,
w tym znaczeniu,
iż pokrzywdzona
uzgadniała z nim
wynajęcie
mieszkania, który
na te potrzeby
mieszkanie
remontował, a co
ostatecznie nie
doszło do skutku. W
toku postępowania
karnego nie
potwierdzono
jednoznacznie, ani
nie zaprzeczono, czy
znajomość
pokrzywdzonej
miała inny jeszcze
charakter i kwestii
tej nie ustalano
- albowiem nie

		stanowiła ona istoty sprawy karnej. Niewątpliwie oskarżony podejrzewał żonę o romans, a na pewno typowany „kochanek” był dobrym znajomym pokrzywdzonej i spotykała się z nim w późniejszym okresie czasu (marzec-kwiecień 2022), co najmniej także z racji planów na przyszłość, w których to chciała opuścić męża i wyprowadzić się do mieszkania M. B.. Nie ustalono jednak, iż po to - by zamieszkać wspólnie z M. B., ale z pewnością po to, by uciec przed zachowaniami męża.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC			

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego: 1. obrazy prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.: - art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 170 § 1 pkt 2, 3, 5 kpk zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niewłaściwą ocenę: a. wyjaśnień oskarżonego, świadków B. Ł., M. M. i M. G., poprzez uznanie, iż zeznania pierwszych w/w dwóch świadków stanowi „nieudaną próbę zdeprecjonowania” zeznań pokrzywdzonej, a odnośnie kuratora sądowego - ocenę wybiórczą z pominięciem okoliczności korzystnych dla D. Ł.; b. opinii psychologicznej dotyczącej osoby	# zasadny – 2b, 3 # częściowo zasadny 1c # niezasadny 1a, 1b, 2a,	

pokrzywdzonej,
poprzez uznanie
jej za podstawę
własnych ustaleń, w
sytuacji gdy w ogóle
nie było potrzeby
powoływania
takiego dowodu,
gdyż nie istniała
wątpliwość czy
pokrzywdzona może
bez ograniczeń
relacjonować fakty,

c. art. 170 § 1 pkt
2, 3, 5 kpk zw.
z art. 2 § 2 kpk
poprzez niewłaściwe
zastosowanie tego
przepisu i uznanie,
że wniosek
dowodowy jest
nieprzydatny do
stwierdzenia danej
okoliczności,

**2. zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku,
mającego wpływ
na jego treść,
poprzez ustalenie, iż:**

a. oskarżony
dopuścił się
przestępstwa
znęcania nad żoną,

b. a ponadto, iż
w chwili czynu
był osobą karaną,
w szczególności
wyrokiem Sądu
rejonowego
Piotrkowie
Trybunalskim w
sprawie VII K
137/21, podczas

	gdy wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 stycznia 202r., a przypisany oskarżonemu czyn miał miejsce: „ do stycznia 2021r.”; 3. zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, w sensie jej nadmiernej surowości, i wymierzenia kary pozbawienia wolności, bez uwzględnienia okoliczności sprawy, w tym dalszego zamieszkiwania stron, krótkiego okresu zarzutu, niewielkiego stopnia naruszeń prawa;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Ad. 1a, 1b, 1c, 2a: Jako, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wiązany ma być, w ocenie obrony, z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów i brakiem uwzględnienia całokształtu sprawy oraz niesłusznym oddaleniem wniosku dowodowego -				

powyższe zostaną omówione łącznie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił.

Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama

możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w kwestii
ustaleń faktycznych,
opartego na innych
dowodach od tych,
na których oparł
się sąd I instancji,
a zwłaszcza tylko
na wyjaśnieniach
oskarżonego
skarżącego wyrok,
nie może prowadzić
do wniosku o
popelnieniu przez
sąd błędu w
ustaleniach
faktycznych (tak
np. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
29.10.2010r., II Aka
162/10). Innymi
słowy: sama
możliwość
przeciwstawienia
poczynionym przez
Sąd ustaleniom
odmiennego punktu
widzenia, nie
stanowi
uzasadnienia
stwierdzenia, iż Sąd
dopuścił się błędów
w ustaleniach
faktycznych.
Przyjmuje się
również, iż błąd w
ustaleniach
faktycznych nie jest
zarzutem
samodzielnym. W
praktyce każdy taki
błąd jest bowiem
skutkiem naruszenia
przepisów
postępowania, lecz

nie odwrotnie. Jeśli bowiem Sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie reguły i zasady rzetelnego procesu, nie ma możliwości postawienia mu skutecznie zarzutu poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych.

Wskazuje to więc, iż błąd w ustaleniach faktycznych jest zawsze wtórny wobec naruszenia przepisów postępowania i stanowi konsekwencję uchybień w procedowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, że sąd I instancji nie naruszył w przedmiotowej sprawie w żaden sposób przepisów postępowania, w szczególności wymienionego w apelacji obrońcy art. 7 kpk, czy też dodatkowo sygnalizowanych w pisemnych motywach apelacji - art. 4 kpk i art. 410 kpk, toteż poczynione przez niego ustalenia faktyczne, dotyczące zaistnienia sprawstwa oskarżonego - w

oparciu o ujawnione i prawidłowo ocenione dowody, polegają na prawdzie i nie mogą być kwestionowane.

Wbrew twierdzeniom apelanta, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przypisanego mu czynu zabronionego. Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie może się więc ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków. Oceny tej nie są w stanie skutecznie obalić, czy zmienić argumenty zawarte w apelacji obrońcy, związane przede wszystkim z podejrzeniem po stronie oskarżonego, co do wierności pokrzywdzonej- jego żony K. Ł. (1).

Przed wszystkim nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń w zakresie uzależnienia oskarżonego oraz wykraczających znacznie ponad przeciętność zachowań związanych z poniżaniem, wyśmiewaniem, krytykowaniem i obrażaniem żony, połączonym dopiero z jej kontrolowaniem, ograniczaniem kontaktów z rodziną i znajomymi oraz zachowaniami związanymi z zakłócaniem jej nocnego.

Choć także jakość sporządzonego w sprawie pisemnego uzasadnienia wydanego wyroku pozostawia dużo do życzenia i rację ma obrońca, gdy podnosi, iż tak przytoczone ustalenia faktyczne sądu, jak na k. 148 akt – strona 3 uzasadnienia – zaburzają obraz tego, co ustalił biegły, a co

ostatecznie ustalił sąd jako organ procesowy (wielokrotne używanie pierwszej osoby liczby pojedynczej i inne) – to powyższe pozostaje jednak bez wpływu na finalną i całościową ocenę opinii biegłego psychologa jako kolejnego dowodu w sprawie i ostateczne ustalenia sadu - jednoznacznie wynikające z opisu przypisanego sprawcy czynu.

Jakoś uzasadnienia, a dokładnie jego ocena przez pryzmat przesłanek wymienionych w art. 438 pkt 2 kpk, pozostaje bez wpływu na treść wydanego wyroku, jako że zawsze ma ono w stosunku do rozstrzygnięcia charakter wtórny, byle jego sporządzenie pozwalało na prześledzenie toku rozumowania sądu I instancji, a w sprawie istotnym jest przede wszystkim, by znalazły się dowody, które ocenione przez pryzmat art. 7 kpk pozwalają na ocenę tego, czy ustalenia sądu są poprawne.

W przedmiotowej sprawie ustalenia wynikające z opisu przypisanego czynu, wynikają z prawidłowo ocenionego, jako wiarygodny, materiału dowodowego.

Faktycznie są nim przede wszystkim zeznania samej pokrzywdzonej, które jednak znajdują potwierdzenie w opinii biegłego psychologa pod kątem zachowań charakterystycznych dla ofiar przemocy i innych.

Sąd odwoławczy zważył, iż jest rzeczą wiadomą z życiowego choćby doświadczenia, że bardzo często to, co rozgrywa się z „czterech ścianach” czyjegoś domu, jest do końca znane jedynie jego domownikom.

Chodzi tu o wszelakie niuanse zachowań, poszczególne słowa i gesty, pojedyncze uwagi i złośliwości, zachowania w godzinach nośnych, które dopiero oceniane łącznie pozwalają na ustalenie, czy mamy do czynienia ze

zęcaniem o
charakterze
psychicznym czy
jedynie z członkami
rodziny (najczęściej
małżonkami), którzy
tak od siebie
się oddalili, że
wzajemnie nie
oszczędzają sobie
osobistych
złośliwości czy
wulgarnych uwag.
Niewątpliwie w
przedmiotowej
sprawie mamy do
czynienia z
oskarżonym
(mężem, ojcem),
który jest osobą
uzależnioną od
alkoholu, a także od
środków
narkotycznych
(uzależnienie
mieszane). Świadczą
o tym nie tylko słowa
pokrzywdzonej, ale
także opinia
sądowo-
psychiatryczna
dotycząca D. Ł. oraz
fakt prowadzonego
od lutego 2021r.
nadzoru
kuratorskiego w
związku z
wykonywaniem
władzy rodzicielskiej
i losy innych
postępowań, jakie
wszczynano już w
przeszłości.

Przypisany okres
przestępstwa
zęciania
psychicznego
pokrywa się z
okresem –

prawdopodobnej –
abstynencji
oskarżonego od
alkoholu, ale już nie
od jakiś środków
odurzających (sam
oskarżony przyznaje
zażywanie
marihuany). O takim
właśnie
anormalnym, a
niewątpliwie
wyjątkowo
uciążliwym dla
otoczenia
zachowaniu, zeznaje
świadek M. G., gdzie
kurator sądowy z
własnych obserwacji
oceniła, że D. Ł.
to osoba która ma
ewidentne problemy
natury psychicznej.

Sąd odwoławczy
zauważa wyjątkową
zbieżność pomiędzy
datą złożenia
zawiadomienia w
przedmiotowej
sprawie i datą
złożenia pozwu
rozdowego (dzieli
je tylko tydzień
czasu). Nie jest
jednak tak, że
dopiero łącznie ze
złożeniem pozwu
rozdowego (i jak
uważa oskarżony
„na potrzeby sprawy
rozdowej),
pokrzywdzona
zawiadomiła organa
ścigania, że ze strony
oskarżonego dzieje
się jej jakaś krzywda.
Analiza załączonych
akt cywilnych, w
tym dokumentu

zawartego na k. 28
akt III Opm.42/21
potwierdza, że już
w przeszłości tj.
w dniu 8 stycznia
2021r. oskarżycielka
posiłkowa
przekazywała
informacje o
przemocy w jej
rodzinie, w tym o
nadużywaniu od lat
alkoholu przez męża
i jej pobiciu w dniu
24 grudnia 2020r.
Już w przeszłości
pokrzywdzona
kilkakrotnie także
zawładniała o
sytuacjach, które
uzasadniały
założenie dla niej
i dzieci „Niebieskiej
karty” (już Niebieska
karta założona w
dniu 28.12.2020r.
był „kolejną”). Do
akt sprawy
załączono kopię
postanowienia
Prokuratury
Rejonowej w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
24 lutego 2021r.
sygn.
PR.1.Ds.340.2021,
na mocy którego
umorzono
dochodzenie w
sprawie znęcania
się psychicznego D.
Ł. nad żoną w
okresie od 2016r.
do 24 grudnia
2020r. - przede
wszystkim - z uwagi
na oświadczenie
pokrzywdzonej, iż
korzysta z prawa do

odmowy składania zeznań i doszła do porozumienia z mężem, z którym dalej wspólnie zamieszkuje. W tej sytuacji nie może być mowy, że treści przekazane w zeznaniach pokrzywdzonej są jej wymysłem i mają jedynie na celu jedynie przedstawienie negatywnej opinii o mężu dla korzystnego dla siebie wyniku w procesie rozwodowym.

Zeznania członków rodziny oskarżonego dotyczą jedynie sporadycznych kontaktów, głównie z powodów rodzinnych uroczystości. Ani brat, ani siostra oskarżonego nie mieli przyjemności do dłuższego przebywania w otoczeniu oskarżonego szczególnie na gruncie domowego zacisza. Rodzeństwo stwierdzając problem z alkoholem oskarżonego, oceniają go jako zjawisko przeszłe, zupełnie pomijając – być może – nieświadomie –

zachowania, jakie wydarzyły się po dacie kwiecień 2021r. Osobę pokrzywdzonej oceniają negatywnie, ale łączą ją ze zdradą męża, o czym mieli dowiedzieć się od oskarżonego, gdy tymczasem on sam o takowe zaczął żonę podejrzewać dopiero w styczniu 2022r. (stad zakładanie jej podsłuchów, wynajęcie detektywa etc.). Sprawa dotyczy tymczasem okresu wcześniejszego, gdzie zeznania pokrzywdzonej, znajdujące poprawie w innym, wymienionym materiale dowodowym, słusznie oceniono jako wiarygodne źródło dowodowe. Prawidłowo za wiarygodna uznano opinię biegłego psychologa. Opinia ta w bardzo zrozumiały sposób wyjaśnia, jak to możliwe, że pokrzywdzona przez męża kobieta trwa w związku niekiedy latami, godząc się i dostosowując własne życie do oczekiwań sprawcy, wielokrotnie nadal dażąc go uczuciem. Niekiedy to właśnie

jedno wydarzenie przelewa czarę goryczy i powoduje, iż taki małżonek decyduje się na zmianę, także na zawiadomienie złożone organom ścigania ze wszystkim tego typu konsekwencjami.

Sąd odwoławczy zważył, że życiowe i zawodowe doświadczenie pokazuje, iż najczęściej jest to jakaś kolejna awantura, zwykle bardziej drastyczna w swoim przebiegu, jakies wyjątkowe zdarzenie, a czasem może to być właśnie nowa znajomość, czy nowe uczucie. W przedmiotowej sprawie ową szalę goryczy przelało ujawnienie w dniu 24.12.2021r. w ubraniach oskarżonego słoika z zawartością przypominającą marihuanę. To bezpośrednio po nim pokrzywdzona zdecydowała się na złożenie przedmiotowego zawiadomienia, w którym skrótowo opisała zachowanie męża (a przy tym określiła, że od roku jej „nie bije”).

Przesłuchani w charakterze świadków R. G. i M. B. (1) opisali okoliczności, które nie stoją w sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a dotyczącym okresu czasu od kwietnia 2021r. do stycznia 2022r. Dopiero od stycznia – jak podał sam oskarżony- miał on podejrzenia co do wierności żony. Już po dacie przypisanego czynu potwierdzono jakieś kontakty pokrzywdzonej z osobą M. B.. Jeszcze raz także podkreślenia wymaga, że w toku postępowania karnego nie potwierdzono jednoznacznie, ani nie zaprzeczono, by w/w znajomość pokrzywdzonej miała intymny charakter, ale też owo ustalenie nie stanowił istoty sprawy karnej. Nawet bowiem podejrzewanie małżonka o romans, czy też nawet jego ujawnienie, nie ekskulpuje od zachowań, które oceniane łącznie stanowią o

wypełnieniu
znamion znęcania
się psychicznego, a
mogą co najwyżej
– w niektórych
stanach faktycznych
- stanowić
okoliczność
łagodzącą dla
wymiaru kary.

Reasumując: brak
jest w ocenie
sądu odwoławczego
zastrzeżeń, co do
dokonanej przez
sąd Rejonowy oceny
zgromadzonych w
sprawie dowodów w
zakresie dotyczącym
zaistnienia
przypisanego czynu.
Skarżący obrońca
eksponuje w swojej
apelacji przede
wszystkim to, iż –
w jego mniemaniu
- brak jest
jakichkolwiek
dowodów na
sprawstwo
oskarżonego poza
zeznaniem samej
pokrzywdzonej,
które zostały złożone
tylko wobec jej
romansu i decyzji o
rozwodzie,
tymczasem, jak
rozważano powyżej,
przedmiotowe
zachowania
oskarżonego, to
w istocie ciąg
dalszy zachowań
wcześniejszych o
podobnym
charakterze.

Ad. 2c, 3

Słusznym okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez ustalenie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa znęcania nad żoną, będąc osobą karaną na mocy wyroku Sądu Rejonowego Piotrkowie Trybunalskim w sprawie VII K 137/21, a ponadto zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, w sensie jej nadmiernej surowości.

Sąd odwoławczy zważył, że w/w wyrok sygn. VII K 137/21 uprawomocnił się w dniu 21 stycznia 2021r., gdy przypisany oskarżonemu czyn miał miejsce: „od kwietnia 2021r. do stycznia 2022r.”. Ustalenie jego czasookresu jako: „do stycznia 2021r.”, bez wskazania konkretnej daty styczniowej, każe uznać na korzyść oskarżonego, iż chodzi tu o datę 1 stycznia 2021r., a nie jakkolwiek

późniejszy dzień
tego miesiąca.
Wszystko to
natomiast sprawa, że
rację ma apelant
podnosząc błędne
ustalenie związane z
uprzednią
karalnością
oskarżonego w
chwili czynu. Jako
przestępstwo o
charakterze
trwałym, zostaje
popelnione wraz z
ostatnim
zachowaniem
wypełniającym
znamię „znęcania”
i to od tej daty
biegnie czasokres
jego przedawnienia
i inne. Sąd w
chwili czynu tj. w
ostatnim dniu jego
trwania ustalonym
na 1 stycznia 2021r.,
D. Ł. nie był
uprzednio karany,
stąd z przyczyn
formalnych przepis
art. 69 kk nie
stał na przeszkodzie
do warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności.

W zakresie
zastosowanej
represji karnej, sąd
odwoławczy miał na
uwadze stosunkowo
krótki czasokres
czynu, jak i
- w porównaniu
do innych stanów
faktycznych –
stosunkowo mało

niebezpieczny i burzliwy przebieg. Nie negując poczucia krzywdy, jakiej niewątpliwie doznawała pokrzywdzona, w sprawie mamy do czynienia ze znęcaniem jedynie psychicznym i bez jakichkolwiek szczególnie drastycznych jego form. Oskarżony na pewnym etapie swoich zachowań, mógł już, być może podświadomie, podejrzewać swoją małżonkę, co wzmagало jego obelgi i negatywne uwagi oraz poziom kontroli każdego aspektu życia K. Ł. (2), ale niewątpliwie miał też świadomość poziomu uciążliwości, jakie swoimi zachowaniami wywołuje u małżonki.

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno

okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
innymi słowy -
gdy w społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą
(vide: wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 11 kwietnia
1985 r., V KRN
178/85, OSNKW
1985, nr 7-8,
poz.60).
Niewspółmierność
zachodzi zatem
wówczas, gdy suma
zastosowanych kar
i innych środków,
wymierzonych za
przypisane
przestępstwa, nie
odzwierciedla
należyte stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów kary
{ vide: wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
30 listopada 1990
r., Wr 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39). Nie
chodzi przy tym
o każdą ewentualną
różnicę co do jej
wymiaru, ale o
różnicę ocen tak
zasadniczej natury,
iż karę dotychczas
wymierzoną nazwać
można byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu tego słowa
- "rażąco"
niewspółmierną, to

jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

W ocenie sądu odwoławczego, w składzie rozpoznającym przedmiotowa apelację, ostatecznie orzeczone kara pozbawienia wolności, której jednak wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 2, z jednoczesnym obowiązkiem informowania sądu na piśmie o przebiegu okresu próby we wskazanych terminach, należy uwzględnić wszystkie okoliczności sprawy (sprawa nie dotyczy sprawcy, o jakim mowa w art. 70 § 2 kk). Tak zastosowana represja karna nie razi już w żaden sposób, a co więcej, nie uderza w dobro materialne rodziny Ł., którą być może małżonkowie nadal będą tworzyć (oskarżony przed zamknięciem przewodu sądowego

wyjaśniał o czasowym zbliżeniu się małżonków i prawdopodobieństwie dalszego trwania małżeństwa). Tak ukształtowana kara dostatecznie także zabezpiecza dobro pokrzywdzonej i w wystarczającym stopniu ma szanse spełnić zamierzone cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie.			
Wniosek			
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, względnie o orzeczenie kary o charakterze wolnościowym. - o nieobciążenie oskarżonego kosztami sądowymi za drugą instancję;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

- ze względów wyżej opisanych - w punkcie 3.1. brak było podstaw do korekty zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, a jedynie w kierunku postulowanym przez apelanta w związku z orzeczona karą;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wyrok w zakresie sprawstwa i winy;		

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć o sprawstwie i winie; szerzej wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
- zastosowana kara,			
Zwiąże o powodach zmiany			
- wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

punkt 3, 4	Na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążono oskarżonego, jako osobę posiadającą dochód, a którego apelację uznano za niezasadną (co do zasady była ona bowiem zwrócona przeciwko rozstrzygnięciu o sprawstwie i winie) - oraz wobec łącznych tychże kosztów w wysokości jedynie 200 zł. - całością kosztów procesu powstałych na etapie postępowania odwoławczego. Wobec nieuwzględnienia apelacji oskarżonego i złożonego wniosku, zasadnym było zasadzenie kosztów poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową związanych z ustanowieniem pełnomocnika (przyznano je w wysokości minimalnej przewidzianej przez prawo tj. w kwocie 840 zł.).	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20.10.2022 roku w sprawie VII K 424/22		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana